

озброєними формуваннями; - допомога в охороні державного кордону, Закон України «Про затвердження Указу Президента України про часткову мобілізацію» та Указ Президента України «Про затвердження Положення про територіальну оборону України».

БТрО структурно входять до ЗСУ, керуються Генеральним Штабом, підпорядковуються Міністерству оборони, відповідно, Президенту України як Верховному Головнокомандувачу. Разом з цим, підпорядковуються головам обласних державних адміністрацій, на територіях яких вони були сформовані, що свідчить про дуальність у цьому підпорядкуванні. Принципом створення батальйонів є територіальна ознака, що відтворена як у назві, так і передбачає й змістовне наповнення, яке полягає у підпорядкуванні та фінансуванні. Так, комплектування та матеріально-технічне забезпечення батальйонів здійснюється за рахунок коштів обласних бюджетів та благодійників і проводиться військовими комісаріатами, а тому, додатково унормовується відповідними правовими актами місцевих державних органів, а також органів місцевого самоврядування. Визначальною ознакою тербатів є поняття територіальної оборони визначену Законом України «Про оборону».

Відмінними ознаками батальйонів територіальної оборони є: 1) добровільність вступу; 2) воєнізовані формування, завданням яких є безпосередньо оборона від агресора, захист територіальної цілісності, боротьба з диверсійно-розвідувальними групами і терористичними утвореннями; 3) їх відносна унормованість у законодавстві України, а тому, відповідно, й легітимність їх діяльності шляхом добровільної участі у проведенні АТО.

Література

1. Про волонтерську діяльність: Закон України від 19 квітня 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 42. – Ст. 435.
2. Про невідкладні заходи із забезпечення державної безпеки: Рішення РНБО України від 04.11.2014 // Урядовий кур'єр. – 2014. – № 214.

УДК 347.4(043.2)

Рощенко О. С., здобувач,
Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна

ЗГОДА СТОРІН У КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ СВОБОДИ ДОГОВОРУ

Слід звернути увагу на те, що бурхливий розвиток договірних відносин збільшує наукову цікавість стосовно дослідження підстав укладення цивільно-правових договорів. Реалізація принципів свободи

договору і диспозитивності цивільно – правового регулювання в умовах переходу України до ринкової економіки передбачає активне використання різноманітних цивільно – правових зобов’язань, серед яких важливе місце займають договірні зобов’язання, які являються одним з видів юридичних фактів. Так, згода сторін, як одна з основних підстав укладення цивільно-правового договору, має відповідати вимогам, встановленим державою щодо здатності суб’єктів укладати правочини чи договори. Такі вимоги становлять умови дійсності цивільно-правових договорів, а також створюють правові моделі нормального функціонування системи договірних відносин.

На сьогодні вже велика кількість відомих науковців присвятили питанням правового регулювання договірної діяльності свої наукові праці. Зокрема, це: Калаур І. Р., Красавчиков О. А., Мічурін Є. О., Пархоменко Н. М., Резніченко С. В., Тімуш І. С., Хатнюк Н. С., Юдзін З. М та ін. Крім того, правове регулювання договірних відносин здійснює Конституція України, міжнародні договори, Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України. Разом з тим, все ще є необхідність подальшого удосконалення діючого законодавства в частині регулювання підстав укладення цивільного договору, чому і присвячені дані тези.

Згода сторін в цивільно-правових договорах передбачає встановлення певних правових меж щодо вибору моделі цивільних відносин і формування їх основної структури. Загалом, згода сторін - це юридичний факт, реалізація якого має відповідні стадії, зокрема: поставлення та усвідомлення мети договору; прийняття рішення діяти; вибір найбільш доцільних способів здійснення дії. Формування мети здійснення та укладення цивільного договору (правочину) відбувається під впливом соціально-економічних потреб особи. Ще одним фактором, що формує мету виступають і межі, що обумовлені чинним законодавством України. В свою чергу, юридична характеристика згоди сторін повинна бути спрямована на встановлення, зміну або припинення правовідносин між учасниками цивільних правовідносин. Згода складається з двох волевиявлень: пропозиції і відповіді. Таким чином, для того, щоб у майбутньому особи мали можливість вчиняти погоджені дії з метою набуття, зміни чи припинення цивільних прав і обов’язків, вони повинні проявити волю і дійти згоди, тобто домовитися. Згода сторін є рушійною силою кожного договору, тому погодження дій є достатньою умовою договору, а домовленість необхідною умовою для укладення договору. Отже, договорами можуть бути тільки ті правочини, які здійснюються в результаті домовленості сторін.

На практиці зустрічаються випадки, коли під час укладення договору згода сторони взагалі відсутня або її вираження не відповідає дійсності. Вирізняють наступні випадки в яких згода сторони або сторін не відповідають їх дійсній волі: сторони свідомо укладають договір, який не відповідає їх справжнім намірам; одна із сторін укладає договір під впливом недобросовісного контрагента; сторони або одна з сторін вступають в договір внаслідок омани.

Саме тому ще однією ознакою згоди сторін при укладенні правочину чи договору є узгодженість волі контрагентів. Зазначимо, що від правильності формування волі сторін прямо залежить дійсність договору. На відміну від ГК України, в якому не передбачено підстав та наслідків визнання недійсним цивільного договору, укладеного з вадами волі, положення ст.ст. 229 - 233 ЦК України [1] визначили правові наслідки правочину, який вчинено під впливом помилки, обману, зловмисної домовленості представника однієї сторони з другою стороною, під впливом тяжкої обставини.

Отже, згоду сторін під час укладення цивільного правочину чи договору слід вважати однією з основних підстав виникнення договірних відносин, що є способом реалізації принципу свободи договору.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.

УДК 347.78

Серебряник О. О., здобувач,
Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України,
м. Київ, Україна

ЩОДО ОХОРОНИ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ФІЗИЧНУ ОСОБУ, ЯКА МІСТИТЬСЯ У БАЗАХ ДАНИХ

Інформаційне суспільство відзначається бурхливим розвитком космонавтики, ядерної енергетики та робототехніки і якісно новими технологічними забезпеченнями, що ґрунтуються на комп'ютеризованих засобах праці та інформаційних технологіях і потребують якісно нового середовища – сукупності ЕОМ, систем комп'ютерних комунікацій, баз даних, а також програмних комплексів і лінгвістичної однозначності [1, с. 82]. Тому, з появою інформаційного суспільства в Україні, питання правового захисту інформації, зокрема інформації про особу, яка міститься у базах даних отримало нову актуальність, що пов'язано з якісними змінами правовідносин навколо цього об'єкту інтелектуальної власності.